

Evangelhia zilei de duminică: Tatăl nostru

Comentariu la Evanghelie de Duminica a XVII-a din Timpul de peste an (Ciclul C): „Tată, sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta”. Rugăciunea este un dialog familiar, plin de încredere, tandrețe și speranță; este o conversație neîntreruptă cu Tatăl, în Fiul, prin Duhul Sfânt.

Evangelhie (Lc 11,1-13)

Isus se afla într-un loc oarecare și se ruga.

Când a terminat, unul dintre discipolii săi i-a spus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm așa cum Ioan i-a învățat pe discipolii lui”.

Atunci le-a zis: „Când vă rugați, spuneți: Tată, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta. Dă-ne nouă în fiecare zi pâinea cea de toate zilele și iartă-ne păcatele noastre pentru că și noi iertăm oricui ne greșește; și nu ne duce în ispită”.

Apoi le-a spus: „Dacă unul dintre voi are un prieten și merge la el la miezul nopții și-i spune: «Prietene, împrumută-mi trei pâini pentru că un prieten al meu a sosit la mine dintr-o călătorie și nu am ce să-i pun înaintea», dacă celălalt dinăuntru îi răspunde: «Nu mă deranja; ușa este deja închisă și copiii sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau», vă spun, chiar dacă nu se va scula să-i dea pentru că îi este prieten, pentru insistența lui se va scula și-i va da

ceea ce-i trebuie. De aceea și eu vă spun: Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, primește; cine caută, găsește; iar celui care bate, i se va deschide. Care tată dintre voi, dacă fiul îi cere un pește, îi va da în loc de pește un șarpe, sau dacă îi cere un ou, îi va da un scorpion? Așadar, dacă voi, răi cum sunteți, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru din ceruri îl va da pe Duhul Sfânt celor care i-l cer?”

Comentariu la Evanghelie

Pe sfântul Josemaría îl mișca profund scena relatată în acest pasaj evanghelic: „Isus trăiește împreună cu ucenicii Săi, îi cunoaște, răspunde la întrebările lor, le rezolvă îndoielile. Este, într-adevăr, Rabbi, Învățătorul care vorbește cu

autoritate, Mesia Cel trimis de Dumnezeu. Dar este, totodată, accesibil și apropiat. Într-o zi, Isus Se retrage la rugăciune; ucenicii erau pe aproape, poate privindu-L și încercând să-I ghicească cuvintele. Când Isus Se întoarce, unul dintre ei Îl roagă: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*; „Doamne, învață-ne să ne rugăm, așa cum i-a învățat Ioan pe discipolii săi”[1].

Cât de intens trebuia să fi fost acel moment de rugăciune, încât discipolii au fost atrași de el, dar nu au îndrăznit să-L întrerupă!

Isus răspunde firesc și le arată, cu simplitate, cum să se unească rugăciunii Lui: „Când vă rugați, spuneți: Tată, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta” (v. 2). Primul lucru este să ne adresăm lui Dumnezeu ca „Tată”, pentru că suntem fii ai lui Dumnezeu.

Conștiința filiației noastre divine stabilește tonul potrivit al rugăciunii, care nu este altceva decât un dialog încrezător între un fiu și un Tată care îl iubește cu tandrețe.

Isus, Fiul care vorbește cu Tatăl Său, împărtășește cu discipolii Săi – și cu noi – simțămintele cele mai adânci ale inimii Sale, care sunt temele rugăciunii Lui și ale noastre. Mai întâi: „sfințească-se Numele Tău”. Dumnezeu nu are nevoie să-I reamintim aceasta, dar nouă ne face bine să o recunoaștem, ca să nu uităm de unde izvorăște și unde se află originea oricărei sfințenii. Apoi adaugă: „vie Împărăția Ta”, adică dorința ca Dumnezeu să domnească în toate sufletele, pentru ca acestea să fie fericite și să se mântuiască. Și în acest caz, El este primul interesat ca acest lucru să devină realitate, dar contează pe stăruința noastră și pe angajamentul nostru de a-L ajuta să

domnească în toate inimile și în lume.

Urmează apoi trei cereri, care vizează ceea ce avem cel mai mult nevoie în prezent, în raport cu trecutul și cu privire la viitor.

Mai întâi: „Dă-ne nouă în fiecare zi pâinea cea de toate zilele” (v. 3). Îi cerem lui Dumnezeu hrana zilnică a fiecărei zile, o posesie sobră a celor necesare, departe de opulență și de mizerie (cf. Pr 30,8). Părinții Bisericii au văzut în această pâine nu doar hrana materială, ci și Euharistia, fără de care nu putem trăi ca adevărați creștini. Biserica ne-o oferă în fiecare zi la Sfânta Liturghie – cât de bine ne-ar prinde să învățăm să o prețuim și să găsim în ea tăria pentru întreaga noastră zi!

În a doua cerere din această serie – „iartă-ne păcatele noastre pentru că și noi iertăm oricui ne greșește” (v. 4) – Îi cerem Domnului să ne ușureze

conștiința de tot ceea ce o apasă. Domnul știe că suntem slabi. De aceea, ne invită să fim simpli în a ne recunoaște greșelile, limitele și păcatele, să cerem iertare și să ne străduim să-L reparăm cu multă dragoste.

În cele din urmă, Isus ne îndeamnă să cerem de la Dumnezeu să nu ne lase să cădem în ispită (cf. v. 4). Ce vrem să spunem mai exact prin această rugăciune? Este ca o descărcare filială a inimii unui fiu care se destăinuie Tatălui său. Benedict al XVI-lea comentează că, în această cerere, Îi spunem lui Dumnezeu: „Știu că am nevoie de încercări pentru ca ființa mea să se purifice. Dacă rânduiești aceste încercări asupra mea, dacă – asemenea lui Iob – îi dai oarecare libertate Celui Rău, atunci te rog, gândește-te cât de limitate îmi sunt forțele. Nu mă socoti mai capabil decât sunt. Stabilește niște limite

care să nu fie prea grele, în care să pot fi ispitit, și rămâi aproape cu mâna Ta ocrotitoare când încercarea e prea grea pentru mine (...) Rostim această cerere cu încrederea pe care ne-o oferă cuvintele sfântului Paul: «Dumnezeu este credincios și nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci o dată cu ispita vă va da și puterea să o puteți răbda»” (1 Cor 10,13)”[2].

[1] San Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 108.

[2] Joseph Ratzinger-Benedicto XVI, *Isus din Nazaret I*. RAO, București, 2010.

Francisco Varo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-tatal-
nostru/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-tatal-nostru/) (16.03.2026)